

טפסים :
אדוני :

אתה מפורסם ויצירותיך מופסות בשלושים אלף טפסים. הסיבה לכך היא כי אוהב אתה את הבריות. ההומאניות מבעבעת בעורקך, למזלך. כשאתה נמצא בחברה אתה שופך שיוך, ומן הרגע בו רואה אתה אדם דומה לך, הרי אוהב אתה אותו מבלי להכירו. אתה מוצא עניין בגופי בצורת מבנה, בגלגול דפוסות והנסגרות לפי רצוני, ובייחוד בידיו מוצא אתה עניין : מוצא חן בעיניך, כי יש לו חמש אצבעות בכל יד, וכי יכול הוא לשים את האגודל כנגד שאר האצבעות. אתה בא על סיפוקך, כאשר לוקח שכנך את הספל ליד, מפני שהוא עושה זאת בצורה אנושית מיוחדת, כפי שתיארת זאת ביצירותיך. היא צורה פחות מהירה ופחות זריזה מן הצורה בה משתמש הקוף, הלא כך ? אבל הצורה האנושית היא יותר פיקחית כל כך, אתה אוהב גם את בשרו של האדם, זה הפצוץ הקשה, המנסה להתחנך מחדש, ואשר דומה, כי מציא הוא מחדש את ההליכה, ואשר את מבטו אין החומר יכול לשאת. לכן קל לך למצוא את השפה, בה מדבר האדם

לאין שיעור עד ש"אכלו" כמעט את כל הפנים. עיני היו שחורות מאת רי המשקפים והייתי מסובבן ככוכבי לכת. היו אלה עינים יפות של אומן ושל רוצה. אבל סברתי כי מראה פני ישתנה עוד יותר לאחר ביצוע הרצח. ראיתי בעיתון את תמונותיהן של שתי הבחורות היפות, שתי המשרתות שר הגן ושדדו את גבירותי. ראיתי את תמונותיהן קודם המעשה ולאחר המעשה. קודם הרצח פנין דמות היו לפרחים רעננים, שופעות נקיון והגנות. לאחר הרצח בערו פניהן כתבערה. צווארן חשוף היה, כצוואר אדם שהותו ראשו. פניהן היו מקומטות קמטים איומים של פחד ושל שנהא, ובשרן חידודים. כאילו הייתה הרצח התנפלה עליהן וטרפה אותן. ועיני הם עינים גדולות, שחורות ועמוקות, ממש כעיני אף על פי כן לא דמו זו לזו. כל אחת נשאה את אופיה היא ואת זכרין הרצח המשותף.

הרצח במתן לשניים את חיי הרצח. צריד שיהיו רגעים כשנרצה לשחות נגד זרם הזמן, אבל הרצח נוכח וניצב לפנינו, כמחם ש שאין לעברו וכמתכת בהירה. השחוקתך רק לשעה קלה, בה אוכל ליהנות ממשקל הכבד של הרצח. אעשה הכל

ישן. צילצלו והוא לא פתח. עוד מעט הוא ירד לרחוב וירצח. פחדתי מעצמי. בשעה שש שוב חשתי ברעב. רגזתי על עצמי. נקלתי ברהיטים והלכתי לעלות אור בחדרים, במטבח ובחדרי השימוש. התחלתי לשיר בקול רם, נטלתי ידי ויצאתי. נודקתי לשתי דקות תמימות בכדי לשלשל את המכתבים לתיבת הדואר, הכנסתי אותם בחבילות של עשרה מכתבים. קימטתי כמה מעטפות. אחרי כך עליתי בשדרות מונפארנס עד לרחוב אודיסה. עצרתי על יד חלון הראווה של חנות לבנים והסתכלתי בעצמי. כשראיתי את פרצופי חשבתי : "זה יהיה הערב".

עצתי בסוף רחוב אודיסה, לא הרחק מפנס גאז והמתנתי. שתי נשים עברו שם, שלוביזרוע. הלבקנית אמרה : — הם הניחו שטיחים על ידי כל החלונות. — מאה ועשרים פראנק כל אחד.

לאחר כמה רגעים, עברו שלושה גברים ; הנחתי להם לעבור, כי זקוק הייתי לשישה. הגבר שבצד שמאל הסתכל בי והפניתי את ראשי.

בשעה שבע וחמש דקות, נחקרבו שתי קבוצות קטנות מעבר לשדרות אדגארקינה. בקבוצה הראשונה גבר, אישה ושני ילדים. בשניה שלוש זקנות. צעדתי צעד אחד קדימה. האשה נראתה רוגזת ומשכה בידו של הילד. הגבר אמר בקול רוגז :

— הוא מעצבן אותי, החינוך.

לבי דפק בחזקה עד שחשתי כאב בנורעותי. צעדתי קדימה וצעדתי לפניכם. אצבעותי נתרוספו על ההדק.

— סליחה — אמר הגבר והדפני הצדיה.

נזכרתי בכך, כי נעלתי את דלת דירתי והדבר הרגיזני : אצטרך להפסיד זמן יקר בכדי לפתחה. האנשים נחרקו. הסי' טובבת מיד ועקבתי אחריהם, אם כי כבר גז בי החשק לירות להם. הם נבלעו בתוך הקהל שבשדרות. עמדתי ונשענתי על קיר של בית. השעון צילצל שמונה פעמים, ואחרי כך תשע פעמים. אמרתי לעצמי : "מדוע צריך להרוג את האנשים, הריהם כבר מתו" ; כלב קטן נחקרבו והתחיל מרחח בגליל.

כאשר עבר על ידי איש שמן קפצתי ממקומי ועקבתי אחריה. ריכוזי את מבטי בקו שבקדקדו האדום, בין מגבעתו לכין צווארון המעיל. הוא הלך בכבודות וגשם בקול. הוצאתי את אקדחי הנוצץ והקרי. הוא עורר בי גועל נפש ולא זכרתי עוד מה עלי לעשות. עיני נסתכלו בו ובקדקדו של האיש. הקו ש בקדקדו העלה בת צחוק. כפה של חינוך. הרגשתי הכרת להסיל את האקדח אל תעלת השופכין.

פתאום הסתובב האיש ועיני בי במבט עיוני. צעדתי צעד אחד לאחור. — רציתי... לשאלך...

הבינותי, כי האיש לא האזין לדברי, כשמבטו נעוץ בידי. סיימתי בקושי דברי :

— התוכל לאמר לי היכן רחוב גיטה ?

פניו היו שמנים ושחתי רעוד. הוא לא אמר מילה והושיט את היד. צעדתי עוד צעד אחד לאחור ואמרתי :

— רציתי...

אותו רגע ידעתי, כי אתחיל לצרות, וזאת לא רציתי ; יריתי שלושה כדורים בטנו. הוא נפל ארצה כשראשו על כתף שמאל. — מנוח! צעקתי, מנוח! שבמנוחלים !

מיד התחלתי לרוץ. שמעתי משחלל. שמעתי גם צעקות וצעדים מהירים מאחורי. מי שהוא שאל : "מה זה קרה ?" ואחרי כך צעקות : "תפסו את הרוצח !" לא חשבתי, כי צעקות אלה מכונות אלי. לא חשבתי, כי צעקות אלה נוראות הן, כצפירות צופר מכביהאש בילדות, צפירות עצובות וקצת מצחיקות גם יחד. המשכתי לרוץ, מהר ככל האפשר.

אולם טעיתי טעות גסה : במקום לרוץ לאורך רחוב אודיסה בכיוון שדרות אדגארקינה, רצתי בכיוון שדרות מונפארנס. כששמתי לב לכך, כבר היה מאחורי מדי : הייתי כבר בתוך הקהל, ראתי פנים מביעים תימהון (אני זוכר היטב את פניה לא אישה רחמי שחבשה כובע ירוק) ושמעתי את הילצנים צור עקים "הרוצח" מאחורי. פתאום חשתי ביד וזה מונחת על שכמי. אז נתבלבלתי, כי לא חשקה נפשי במיתה שבחנק על ידי הקהל. יריתי עוד שתי יריות. האנשים התחילו לצעק ולהתפור. נכנסתי בריצה לבייתקפה. היושבים ליד השולחנות קמו, אך אפילו לא ניסו לעצורני. הציתי את בתיקפה כולו ונכנסתי לבית השימוש. נעלתי מיד את הדלת. נותר עוד כדור אחד באקדחי. המתנתי.

עבר רגע קל. נשימתי קצרה עלי. שקט גמור שרר מסביב, כאילו כולם שחקו במכון. הרמתי את האקדח עד לעיני וראיתי את החור השחור והעול : דרך כאן יעבור הכדור וישחף לי את הפנים. הורדתי שוב את ידי והמשכתי לחכות. כעבור זמן קצר שמעתי צעדיהם, צעדי זאב ; נדמה היה, כי ערד שלם בא לתפסני. לפי חריקת הרגלים שנשמעה מעבר לדלת. אחרי כך דיברו מעט בלחש ושחקו. המשכתי לנשום בכבדות וידעתי, כי שומעים את נשימתי. מיהשו צעד קדימה וניסה לפתוח את הדלת. בחדאי היה סמוך לקיר, בהתגונני נגד הכדורים. היה לי חשק לירות, אך הכדור האחרון היה בשבילי.

— למה מחכים ? — שאלתי את עצמי. — אילו היה פורצים מיד את הדלת לא אספיק אפילו להתאבד ויתפסוני כשאני חי. — אבל הם לא נחפזו : הניחו לי למות בנחת. הם פחדו, המנוולים.

כעבור דקה, נשמע קול :

— פתח, אנו לא נפגע בך.

שוב שקט ושוב אותו הקול :

— ברור לך, שלא תוכל להימלט.

לא עניתי ; נשימתי עדיין כבדה. התעוררתי לירות בעצמי : "אם יתפסוני, יכונן וישברו את שיני ואף ויצאו לי עין אחת..." רציתי לדעת אם מת האיש השמן. אולי רק פצעתי אותו... ושני הכדורים האחרים אולי לא נגעו באיש... איזה דבר נתכונן מעבר לדלת... שמעתי חפץ כבד שסוחבים אותו על הרצפה. מיד הכנסתי את קנה האקדח לפה ונשכתי בו. אך לא יכולתי לירות, אף לא להניח את האצבע על ההדק. שוב שקט גמור.

השכלתי את האקדח ופתחתי את הדלת.

התאבד

ואת ז'אן פול סארטר

כדי שאחיה את הרגע הזה. גמרתי בלבי לבצע את הרצח בסוף רחוב אודיסה. אנצל את ההתקלות בכדי לברוח, ואשאיר אותם לאסוף את מיתם. ארוך מהר, אחזה את שדרות אדגארקינה ואסתובב מיד לעבר רחוב דלאמבר. תוך שלושים שניות איכל להגיע לשער הבית, בו אני מתגורר. אותו רגע הרודפים אחרי יליו עדיין בשדרות אדגארקינה ; הם יאבדו את עיקבותי ויודקו לפחות לשעה תמימה בכדי לגלותן שוב. אחכה להם בחדרי, ובשומעי אותם דופקים בדלת אטען את אקדחי ואירה לתוך פי.

החלטתי לחיות ביתר נוחות : בעל מסעדה ברחוב ואמין היה שולח אלי, בוקר וערב, ארוחות טובות מאוד. השלח היה מצלצל, לא הייתי פותח לו, הייתי ממתיך כמה דקות ואחרי כך פותח למחצה את הדלת והייתי רואה סל ארוך מונח על הארץ ובתיכו צלחות המעלות אדיה.

בעשרים ושבוע באוקטובר, בשעה שש בערב, נשארו בכיסי שבעה עשר פראנקים וחמשים סנט. לקחתי את אקדחי ואת חבילת המכתבים וירדתי. דאגתי לכך שלא אנצל את הדלת, בכדי שאוכל להיכנס יותר מהר, לאחר שאבצע את הרצח. לא חשתי בטוב, ידי קרות היו והדם עלה בראשי ; חשתי, כי עיני סגורות. הסתכלתי בחנויות, במלון "אקול", בחנות מכשירי הכתיבה, שבה הייתי קונה את עפרונותי, ולא היכרתיה עוד. אמרתי לעצמי : "איזה רחוב זה ?" שדרות מונפארנס מלאות היו אנשים. הם הדפו אותי הנה ושמה, באגרופיהם ובכתיפיהם. פג בי הכוח להתנגד להם. פתאום ראיתי עצמי קטן ובודד בתוך הקהל. כמה היו יכולים להזיק לי, אילו רק רצו ! פחדתי מחמת האקדח שבכיסי. פחדתי שמא יניחש, כי בכיסי כלי נשק. היו עושים בי משפט לניטש, היו זורקים אותי מעלה, מעלה, מעל לראשיהם והייתי נופל בורר עות הם כבדו. נחתי דעתי על כך, כי מיטב לדחות את הביצוע למחרת. נכנסתי למסעדת "קופול" לסעוד ארוחה ערב ושילמתי שישע עשר פראנקים ושמונים סנט. את שבי עים הסנט שנשארו לי ודקתי אל הנהר.

שלושה ימים נשארו בחדרי, ללא אוכל וללא שינה. סגרתי את החלונות ולא העזתי להתקרב אל החלון ואף לא להעלות את האור. ביום שני צילצל מישח. עצרתי נשימתי וחיכיתי. כעבור דקה שוב צילצלו. על בהונות הרגלים ניגשתי אל הדלת והסתכלתי דרך חור המנעול. ראיתי חתיכת בד שחורה וכפורה. הברגש צילצל עוד פעם אחת וירד : איני יודע מ זה היה. בלילה חזיתי חזיונות, חזיתי עצי תמר, מם נוזלים ושמיים ורודים מעל לגג של כנסייה. לא הייתי צמא, מפני ש מדי שעה בשעה הייתי ניגש אל הברו לשחות מים. אבל רעב הייתי. ראתי בדיומיים גב זה הונגה בעלת השער הערמוני. היה זה בארמן שבניתי במדבר, הרחק מכל נפש חיה. הזונה הייתה ערומה. הכרחתי באקדחי לכרוך בך לפני ולרוץ על ארבע רגלים. אחרי כך שרתי לעמוד, ולאחר שהסברתי לה ארובות מה עומד אני לעשות לה, יריתי בה שש כדורים. חזיונות אלה גירו אתי כל כך, עד שנאלצתי לעשות מעשה אונן. אחרי כך נשאיתי דומם בחושך, כשראשי ריק לגמרי. הראשונים התחילו להתפוס, שעה חמש בבוקר. הייתי נותן את הכובל בכדי שאוכל לעזוב את חדרי, אך לא יכולתי לרדת בגלל האנשים שעברו ברחב.

היום הגיע, לא הרגשתי עוד את הרעב, אך התחלתי להזיע; חולצתי הרטבה כולה. השמש זרחה בחוץ. חשבתי : "הוא שוכח בחושך, בחדר סגור, זה שלושה ימים שלא אכל ולא

על עצמו : שפה תמה ונבוכה. הקהל קורא את ספריו ומעריך בהם כבורסה נחה. ספריו דנים באהבה אומללה ועדינה ומ' נחמים את הקורא המכוער, הפחדן, את הבעל המרומה ואת הקקיד, שלא קיבל הוספה באחד בינאר. והכול אומרים על ספרך האחרון : זה מעשה טוב.

בחדאי תרצה לדעת מה הוא האדם, שאינו אוהב את הבריות. אם כך, זה אני. ואני אוהב אותם עד כדי כך, שבעוד כמה זמן אהרוג חצי הריסר בינאדם. שמא תשאל : מדוע חצי הריסר בלבד ? מפני שבאקדחי אין יותר משישה כדורים. זו מפלצת, הלא כך ? יתר על כן, זה ממש מעשה בלתי מדיני ? אבל אני אומר לך, כי אני יכול לאהוב אותם. אני מבין היטב את תגובותיך ואת רגשותיך כלפי הבריות. הדברים החביבים עליך גורמים לבחילתי. כמוני כמון ראיתי בניאדם לועסים בשקיה כשמודפסים בעתן כלכלי. האשמותי היא, כי מעדיף אני לחיות בסגור כלבי ים ; פרצופו של אדם אינו עשוי אלא להעמדת פנים. בלועט בפה הלוח הרי עולות ויורדות זחיות הפה עד שנראה, כי אתה אוהב את המראה הזה : אתה קורא למראה זה בשם עירות הרוח. בי זה מעורר גועל נפש ; אני יודע מדוע. כך גולדתי.

אילו היה זה רק הבדל בטעם לא הייתי מטרידך כלל. אבל נראה כאילו אתה בעל החסד ואני נטול החסד. מותר לי שלא לחבב סרטן מבושל, אך אם איני אוהב את הבריות הרי עלוב אני, ואין לי מקום תחת השמש. הם תפסו את כל החיים. אני מקוה, כי מבין אתה לכוונתי. זה שלושים ושלש שנים שנחל אני בדלתית כסורות שעליהן כתוב : "הכניסה להומאניסטים בלבד". נאלצתי להיחל כל דבר שהתחלתי לטפל בו צריך הייתי לבחור בין נסיון, שכשלונו מובטח מראש, לפי מעשה שבמוקדם אף כימאחר יגרום לטובתם. את המחר שבות שלא היו מיועדות להם באופן מיוחד לא יכולתי להוציא ממנוי ולהביא לידי ביטוי : הן נשארו בתוכי כתנו עות אורגאניות קלות בלבד. אף המכשירים שבהם השתמשתי שלחה היו : למשל המלים : הייתי רוצה במלים ששייכות רק לי. אבל המלים שלרשותי מצאו דרכן במצפונם של בניאדם רבים ; הן מסתורות לבן בראש, תודות להרגלים שנתרגלו אצל האחרים. יאוש חוקף אותי, כי הרי משתמש אני בהן בכותבי אליך. אבל זאת הפעם האחרונה. אני אומר : צר לאהוב את הבריות, ולא, בקושי מרשים הם לך להתקייב. אם כך, אני אינני רוצה בקיום שכזה. עוד מעט אקח את אקדחי. ארד לרחוב ואראה אם אצליח לעשות משהו נגדם. שלום עליך אדוני, אולי כך אפגוש עוד מעט. אף פעם לא תדע באיזה תענוג אפיץ לך את הראש. ולא ; ובחדאי לא כך אפגוש — אנא קרא את עיתוני יום מחר. תקרא בהם, כי ברנש בשכ פול הילבר הרג, בהתקפן שגעון, חמישה עובדי רגל בשי פול הילבר.

דרות אדגארקינה אתה יודע היטב מה שווה הפרוזה של העיתונות היומית. תבין אם כך, כי אינני "משוגע". היכך מזה נכון. אנא קבל, אדוני, את ברכתי.

הכנסתי ק"ב מכתבים לתוך ק"ב מעטפות, ועליהן כתבתי את כתובותיהם של ק"ב סופרים צרפתים. אחרי כך הנחתי אותם במגירה שבשולחני. ביחד עץ ששה פינקסי בולים. במשך חמישה עשר הימים הבאים יצאתי במדירות רבה מחדרי. עסוק הייתי בתיכונן הרצח. בהסתכל במראה נוכחתי לראות, תוך סיפוק, כי בשניים שחלו בפני, עיני גרלו